WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 8 września 2009 r.*

W sprawie C-478/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) postanowieniem z dnia 27 września 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 25 października 2007 r., w postępowaniu:

Budějovický Budvar, národní podnik

przeciwko

Rudolf Ammersin GmbH,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans (sprawozdawca), A. Rosas i K. Lenaerts, prezesi izb, P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen i P. Lindh, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretarz: K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 grudnia 2008 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Budějovický Budvar, národní podnik, przez C. Petscha, Rechtsanwalt,

— w imieniu Rudolf Ammersin GmbH przez C. Hauera, B. Goebela oraz C. Schulte, Rechtsanwälte,

— w imieniu rządu czeskiego przez T. Bočka oraz M. Smolka, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu greckiego przez I. Chalkiasa oraz K. Marinou, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez B. Doherty'ego i B. Schimę oraz przez M. Vollkommer, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 28 WE i 30 WE, Aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 33, zwanego dalej „aktem dotyczącym warunków przystąpienia"), rozporządzenia Komisji (WE) nr 918/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wprowadzającego przejściowe uzgodnienia w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 163, s. 88) oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między spółką Budějovický Budvar, národní podnik (zwaną dalej „Budvar"), browarem z siedzibą w mieście Czeskie Budziejowice (Republika Czeska), a spółką Rudolf Ammersin GmbH (zwaną dalej „Ammersin") z siedzibą w Wiedniu (Austria), która prowadzi przedsiębiorstwo dystrybucji napojów, w przedmiocie wysuniętego przez spółkę Budvar żądania zakazania spółce Ammersin sprzedaży opatrzonego znakiem towarowym American Bud piwa produkowanego przez browar Anheuser-Busch Inc. (zwany dalej „Anheuser-Busch"), mający siedzibę w Saint Louis (Stany Zjednoczone) z uwagi na to, że na mocy umów dwustronnych łączących Republikę Czeską z Republiką Austrii nazwa „Bud" może być używana w tym ostatnim państwie członkowskim wyłącznie w odniesieniu do piwa produkowanego w Republice Czeskiej.

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

3 Artykuł 1 Porozumienia lizbońskiego o ochronie i międzynarodowej rejestracji nazw pochodzenia, zawartego w dniu 31 października 1958 r., zrewidowanego w Sztokholmie w dniu 14 lipca 1967 r. i zmienionego w dniu 28 września 1979 r. (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, nr 13172, s. 205, zwanego dalej „porozumieniem lizbońskim"), stanowi:

„1) Państwa, do których stosuje się niniejsze porozumienie, tworzą związek szczególny w ramach związku ochrony własności przemysłowej.

2) Zgodnie z postanowieniami niniejszego porozumienia zobowiązują się one do ochrony na swoich terytoriach nazw pochodzenia produktów pochodzących z innych krajów związku szczególnego, uznawanych i chronionych z tego tytułu w kraju pochodzenia i zarejestrowanych w Międzynarodowym Biurze Własności Intelektualnej […], o którym mowa w Konwencji o ustanowieniu [WIPO]" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego porozumienia poniżej].

4 Zgodnie z art. 2 porozumienia lizbońskiego:

„1) Nazwę pochodzenia w rozumieniu niniejszego porozumienia stanowi nazwa geograficzna kraju, regionu lub miejscowości służąca do oznaczania pochodzącego z nich towaru, który zawdzięcza swoją jakość lub właściwości wyłącznie lub przede wszystkim środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie.

2) Krajem pochodzenia jest kraj, którego nazwa stanowi nazwę pochodzenia, której towar zawdzięcza swoją powszechną znajomość, lub też kraj, w którym położony jest region lub miejscowość, których nazwa stanowi taką nazwę pochodzenia".

5 Nazwa pochodzenia „Bud" została zarejestrowana w WIPO dla piwa na podstawie porozumienia lizbońskiego w dniu 10 marca 1975 r. pod numerem 598.

Prawo wspólnotowe

Akt dotyczący warunków przystąpienia

6 Zgodnie z art. 20 aktu przystąpienia:

„Akty wymienione w załączniku II do niniejszego aktu zostają dostosowane w sposób określony w tym załączniku".

7 W załączniku II do aktu dotyczącego warunków przystąpienia, zatytułowanym „Wykaz, o którym mowa w artykule 20 aktu przystąpienia", 6. Rolnictwo — A pkt 18 przewiduje:

„31996 R 1107: Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1107/96 z dnia 12 czerwca 1996 r. w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 148 […], s. 1), zmienione przez:

[…]

— 32002 R 1829: Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 [października] 2002 r. (Dz.U. L 277 […], s. 10).

a) W artykule 1 dodaje się następujący akapit:

»Nazwa [nazwy] ‘Budějovické pivo’, ‘Českobudějovické pivo’ i ‘Budějovický měšťanský var’ jest [są] zarejestrowane jako chronione oznaczenie [oznaczenia] geograficzne (PGI) i wymienione w załączniku zgodnie ze specyfikacjami przedstawionymi Komisji. Nie narusza to [praw do] żadnego znaku towarowego piwa lub innych praw istniejących w Unii Europejskiej w dniu przystąpienia«.

b) W załączniku część B w rubryce »Piwo« dodaje się następującą pozycję:

»REPUBLIKA CZESKA:

— Budějovické pivo (PGI)

— Českobudějovické pivo (PGI)

— Budějovický měšťanský [var] (PGI)«”.

Rozporządzenie (EWG) nr 2081/92

8 Motyw siódmy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, s. 1) stanowi:

„[…] w związku z różnorodnymi praktykami krajowymi dotyczącymi wdrażania chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych konieczne jest stworzenie koncepcji wspólnotowej; ramy [przyjęcie ramowych] przepisów wspólnotowych w sprawie ochrony pozwoli na stworzenie oznaczeń geograficznych oraz nazw pochodzenia, ponieważ stosując bardziej jednolite metody postępowania, przepisy takie zapewnią jednakowe warunki konkurencji dla producentów oznakowanych w taki sposób produktów i zwiększą wiarygodność takich produktów u konsumentów”.

9 Artykuły 5–7 rozporządzenia nr 2081/92 określają procedurę rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, o których mowa w art. 2 tego rozporządzenia, zwaną „procedurą zwykłą”. Zgodnie z art. 5 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia wniosek o rejestrację jest kierowany do państwa członkowskiego, w którym znajduje się dany obszar geograficzny. Państwo to, zgodnie z art. 5 ust. 5 akapit pierwszy tego rozporządzenia, dokonuje weryfikacji, czy wniosek jest uzasadniony, i przekazuje go Komisji Wspólnot Europejskich.

10 Z uwagi na to, że rozpatrzenie wniosku o rejestrację przez Komisję wymaga czasu oraz że w oczekiwaniu na decyzję dotyczącą rejestracji nazwy należy dopuścić przyznanie przez dane państwo członkowskie tymczasowej ochrony krajowej, rozporządzeniem Rady (WE) nr 535/97 z dnia 17 marca 1997 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG)

nr 2081/92 (Dz.U. L 83, s. 3) w art. 5 ust. 5 po pierwszym akapicie dodano tekst w brzmieniu:

„Takie państwo członkowskie może udzielić, tylko na zasadach przejściowych, na poziomie krajowym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem ochrony nazwie przekazanej w zalecany sposób oraz, w odpowiednim przypadku, ustanowić okres dostosowawczy od daty przekazania; […]

Taka przejściowa ochrona krajowa wygasa w dniu, w którym zostaje podjęta decyzja o rejestracji na mocy niniejszego rozporządzenia. […]

Za konsekwencje takiej ochrony krajowej, w przypadku gdy nazwa nie jest [zostanie] zarejestrowana na mocy niniejszego rozporządzenia, wyłączną odpowiedzialność ponosi zainteresowane państwo członkowskie.

Środki podjęte przez państwa członkowskie na mocy drugiego akapitu obowiązują tylko na poziomie krajowym, bez skutku dla handlu wewnątrzwspólnotowego”.

11 Artykuł 17 rozporządzenia nr 2081/92 określa procedurę rejestracji mającą zastosowanie do nazw, które istniały już w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia, zwaną „procedurą uproszczoną”. Przepis ten przewiduje w szczególności, że w ciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie tego rozporządzenia państwa członkowskie poinformują Komisję, które ze swych prawnie chronionych nazw pragną zarejestrować w ramach tej procedury.

12 Ponieważ pierwsza propozycja rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, którą Komisja winna była opracować na podstawie art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92, została przedłożona Radzie Unii Europejskiej dopiero w marcu 1996 r., a więc po upływie większej części okresu przejściowego pięciu lat przewidzianego w art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, rozporządzeniem nr 535/97, które weszło w życie w dniu 28 marca 1997 r., ten ostatni ustęp zastąpiono tekstem w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) i b) państwa członkowskie mogą utrzymywać krajowe systemy dopuszczające używanie nazw zarejestrowanych na mocy art. 17 w okresie nie dłuższym niż pięć lat od daty opublikowania rejestracji, pod warunkiem że:

— produkty były legalnie wprowadzone do obrotu [sprzedawane] z użyciem takich nazw […] przynajmniej na pięć lat przed datą opublikowania niniejszego rozporządzenia;

— przedsiębiorstwa legalnie wprowadzały na rynek [sprzedawały] dane produkty, używając tych nazw w sposób ciągły w okresie określonym w tiret pierwszym [pierwsze];

— etykietowanie jasno wskazuje na rzeczywiste pochodzenie produktu.

Jednakże ten wyjątek nie może prowadzić do swobodnego handlu produktami na terytorium państwa członkowskiego, w którym takie nazwy są zakazane”.

13 Artykuł 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 692/2003 z dnia 8 kwietnia 2003 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 99, s. 1), stanowi:

„[S]kreśla się art. 13 ust. 2 i art. 17. Jednakże przepisy tych artykułów pozostają w zastosowaniu do nazw zarejestrowanych lub do nazw, w odniesieniu do których złożono wniosek rejestracyjny zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia".

Rozporządzenie nr 510/2006

14 Rozporządzenie nr 2081/92, zmienione po raz ostatni rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. (Dz.U. L 122, s. 1), zostało uchylone na mocy art. 19 rozporządzenia nr 510/2006. To ostatnie rozporządzenie weszło w życie w dniu jego ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, czyli w dniu 31 marca 2006 r.

15 Motyw 6 rozporządzenia nr 510/2006 brzmi następująco:

„Należy przyjąć przepisy dotyczące wspólnotowego podejścia do kwestii nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Ramowe przepisy wspólnotowe dotyczące systemu ochrony pozwalają na opracowanie [tworzenie] oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, ponieważ przewidując ujednolicone podejście, zapewniają uczciwą konkurencję między producentami wyrobów noszących takie oznaczenia i zwiększają wiarygodność produktów w oczach konsumentów".

16 Zgodnie z motywem 19 tego rozporządzenia:

„Nazwy zarejestrowane na podstawie rozporządzenia […] nr 2081/92 […] przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia powinny być nadal chronione na mocy niniejszego rozporządzenia i automatycznie wprowadzone do rejestru. […]".

17 Artykuł 1 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zakres stosowania" przewiduje:

„1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych wymienionych w załączniku I do traktatu produktów rolnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz środków spożywczych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, a także produktów rolnych wymienionych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

[…]

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych szczególnych przepisów wspólnotowych".

18 Załącznik I do tego rozporządzenia, zatytułowany „Środki spożywcze, o których mowa w art. 1 ust. 1", wymienia w tiret pierwsze „piwo".

19 Artykuł 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 510/2006, zatytułowany „Nazwa pochodzenia i oznaczenie geograficzne" stanowi:

„1. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) »nazwa pochodzenia« oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w wyjątkowych przypadkach, kraju, która służy do oznaczenia produktu rolnego lub środka spożywczego:

— pochodzącego z tego regionu, określonego miejsca lub kraju;

— którego jakość lub cechy charakterystyczne są w istotnej lub wyłącznej mierze zasługą środowiska geograficznego, na które składają się czynniki naturalne i ludzkie; oraz

— którego produkcja, przetwarzanie i przygotowywanie mają miejsce na określonym obszarze geograficznym;

b) »oznaczenie geograficzne« oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w wyjątkowych przypadkach, kraju, która służy do oznaczenia produktu rolnego lub środka spożywczego:

— pochodzącego z tego regionu, określonego miejsca lub kraju; oraz

— którego określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna może być przypisana temu pochodzeniu geograficznemu; oraz

— którego produkcja, przetwarzanie i przygotowywanie mają miejsce na określonym obszarze geograficznym.

2. Tradycyjne nazwy geograficzne lub niegeograficzne służące do oznaczenia produktu rolnego lub środka spożywczego, spełniające wymogi, o których mowa w ust. 1, są również uznawane za nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficzne".

20 Artykuł 4 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje:

„Korzystanie z chronionej nazwy pochodzenia (ChNP) lub chronionego oznaczenia geograficznego (ChOG) jest dozwolone jedynie w przypadku, gdy produkt rolny lub środek spożywczy są zgodne ze specyfikacją produktu".

21 Artykuły 5–7 rozporządzenia nr 510/2006 określają procedurę rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, o których mowa w art. 2 tego rozporządzenia. Zgodnie z art. 5 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia jeśli wniosek o rejestrację dotyczy obszaru geograficznego znajdującego się w określonym państwie członkowskim, jest on kierowany do tego państwa członkowskiego. Na podstawie art. 5 ust. 5 tego rozporządzenia to państwo członkowskie wszczyna krajową procedurę sprzeciwu i w jej wyniku wydaje decyzję dotyczącą wniosku. W przypadku wydania decyzji pozytywnej dane państwo członkowskie przekazuje Komisji dokumenty, o których mowa w art. 5 ust. 7, w celu podjęcia przez nią ostatecznej decyzji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 6 i 7 rozporządzenia nr 510/2006, która obejmuje między innymi procedurę sprzeciwu.

22 Zgodnie z art. 5 ust. 6 tego rozporządzenia:

„Państwo członkowskie może przyznać danej nazwie ochronę tymczasową na szczeblu krajowym, zgodną z niniejszym rozporządzeniem, oraz, w odpowiednich przypadkach, przewidzieć okres dostosowawczy; ochrona tymczasowa oraz okres dostosowawczy zaczynają obowiązywać od dnia złożenia wniosku Komisji.

Okres dostosowawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym, może być przyznany tylko pod warunkiem, że zainteresowane przedsiębiorstwa wprowadzały do obrotu [sprzedawały] dane produkty zgodnie z prawem, nieprzerwanie używając danych nazw przez okres co najmniej ostatnich pięciu lat, oraz że podniosły tę kwestię w ramach krajowej procedury sprzeciwu, o której mowa w ust. 5 akapit pierwszy.

Ochrona tymczasowa na szczeblu krajowym wygasa w dniu wydania decyzji o rejestracji na mocy niniejszego rozporządzenia.

Za skutki ochrony tymczasowej na szczeblu krajowym, jeśli nazwa nie została zarejestrowana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, odpowiedzialność ponosi dane państwo członkowskie.

Środki zastosowane przez państwa członkowskie zgodnie z akapitem pierwszym rodzą skutki wyłącznie na szczeblu krajowym i nie mają skutków dla handlu wewnątrzwspólnotowego lub międzynarodowego”.

23 Artykuł 13 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed:

a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem w celach komercyjnych [handlowych] zarejestrowanej nazwy dla produktów nieobjętych rejestracją, o ile produkty te są porównywalne [podobne] do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie nazwy pozwala na czerpanie korzyści z renomy nazwy chronionej;

b) wszelkim nadużywaniem [przywłaszczeniem], imitacją lub przywołaniem ich, nawet jeśli wskazane jest prawdziwe pochodzenie produktu lub jeśli chroniona nazwa została przetłumaczona, lub towarzyszy jej określenie takie jak: »rodzaj«, »typ«, »metoda«, »na sposób«, »imitacja« lub inne podobne określenie;

[…]”.

Rozporządzenie nr 918/2004

24 Motywy 2–4 rozporządzenia nr 918/2004 stanowią:

„(2) Artykuł 5 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 przewiduje jednak, że oznaczenia geograficzne i nazwy pochodzenia mogą zostać objęte przez państwa

członkowskie przejściową ochroną krajową od dnia, w którym wnioski o rejestrację takich nazw zostaną przesłane Komisji. Pełna odpowiedzialność za następstwa takiej ochrony krajowej, w przypadku gdy dana nazwa nie jest [zostanie] zarejestrowana na szczeblu wspólnotowym, spoczywa na zainteresowanym państwie członkowskim.

(3) W związku z tym po przystąpieniu Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji oznaczenia geograficzne i nazwy pochodzenia tych państw (zwanych dalej »nowymi państwami członkowskimi«) mogą być rejestrowane na szczeblu wspólnotowym na mocy art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 i chronione na mocy art. 13.

(4) Aby ułatwić nowym państwom członkowskim składanie wniosków do Komisji i aby zapewnić ciągłą ochronę odpowiednich oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, należy umożliwić tym państwom członkowskim utrzymanie ochrony krajowej istniejącej w dniu 30 kwietnia 2004 r., dopóki nie zostanie podjęta decyzja na mocy art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, pod warunkiem że wniosek o rejestrację na mocy tego rozporządzenia został przesłany do Komisji do dnia 31 października 2004 r.”.

25 Artykuł 1 rozporządzenia nr 918/2004 przewiduje:

„Krajowa ochrona oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 istniejących w Republice Czeskiej, Estonii, na Cyprze, Łotwie, Litwie, Węgrzech, Malcie, w Polsce, Słowenii i na Słowacji w dniu 30 kwietnia 2004 r. może zostać utrzymana przez te państwa członkowskie do dnia 31 października 2004 r.

W przypadku gdy do dnia 31 października 2004 r. Komisji przekazany został wniosek o rejestrację na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, ochrona taka może być utrzymana, dopóki nie zostanie podjęta decyzja zgodnie z art. 6 tego rozporządzenia.

Pełna odpowiedzialność za następstwa takiej ochrony krajowej, w przypadku gdy dana nazwa nie jest [zostanie] zarejestrowana na szczeblu wspólnotowym, spoczywa na zainteresowanym państwie członkowskim".

Prawo krajowe

Umowa dwustronna

26 W dniu 11 czerwca 1976 r. Republika Austriacka i Czechosłowacka Republika Socjalistyczna podpisały umowę w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia i innych nazw związanych z pochodzeniem produktów rolnych i przemysłowych (zwaną dalej „umową dwustronną").

27 Po jej zatwierdzeniu i ratyfikacji umowa dwustronna została opublikowana w *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* z dnia 19 lutego 1981 r. (BGBl. 75/1981). Zgodnie ze swoim art. 16 ust. 2 umowa dwustronna weszła w życie na czas nieokreślony w dniu 26 lutego 1981 r.

28 Artykuł 1 umowy dwustronnej przewiduje:

„Umawiające się państwa zobowiązują się do przedsięwzięcia wszelkich środków koniecznych do zapewnienia skutecznej ochrony przed nieuczciwą konkurencją w obrocie handlowym oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia i innych nazw związanych z pochodzeniem produktów rolnych i przemysłowych, objętych kategoriami, o których mowa w art. 5, i wyszczególnionych w porozumieniu przewidzianym w art. 6, a także nazw i ilustracji wymienionych w art. 3, 4 i art. 8 ust. 2" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej umowy poniżej].

29 Zgodnie z art. 2 umowy dwustronnej:

„W rozumieniu niniejszej umowy oznaczeniami geograficznymi, nazwami pochodzenia i innymi nazwami związanymi z pochodzeniem są wszelkie oznaczenia, które bezpośrednio lub pośrednio odnoszą się do pochodzenia produktu. Takie oznaczenie składa się co do zasady z nazwy geograficznej. Niemniej jednak może ono składać się także z innych wzmianek, w przypadku gdy zainteresowane kręgi w państwie pochodzenia dostrzegają w nich oznaczenie państwa produkcji w odniesieniu do nazywanego tak produktu. Wspomniane nazwy mogą zawierać, poza wskazaniem terytorium pochodzenia określonego geograficznie, wzmianki dotyczące jakości danego produktu. Te szczególne właściwości towarów są wyłącznie lub zasadniczo wynikiem wpływów geograficznych lub ludzkich".

30 Artykuł 3 ust. 1 umowy dwustronnej stanowi:

„[…] nazwy czechosłowackie, które zostaną wskazane w porozumieniu, które zostanie zawarte zgodnie z brzmieniem art. 6, będą w Republice Austrii zastrzeżone wyłącznie dla produktów czechosłowackich".

31 Artykuł 5 ust. 1 pkt B2 umowy dwustronnej wśród kategorii produktów czeskich objętych ochroną ustanowioną na mocy tej umowy wymienia piwa.

32 Zgodnie z art. 6 umowy dwustronnej:

„Nazwy dotyczące produktów, do których znajdują zastosowanie wymogi określone w art. 2 i 5, które korzystają z ochrony na podstawie niniejszej umowy i które nie są w związku z tym nazwami rodzajowymi, zostaną wymienione w porozumieniu, które zostanie zawarte pomiędzy rządami tych dwóch umawiających się państw".

33 Artykuł 7 umowy dwustronnej brzmi następująco:

„1. Jeżeli nazwy i oznaczenia chronione na podstawie art. 3, 4, 6 i art. 8 ust. 2 niniejszej umowy są używane z naruszeniem niniejszych postanowień w ramach działalności handlowej do określania towarów, a w szczególności do ich prezentacji i opakowania albo na fakturach, listach przewozowych lub innych dokumentach handlowych lub w reklamie, należy zastosować wszelkie środki prawne i administracyjne, które zgodnie z prawem umawiającego się państwa, w którym domaga się ochrony, są przewidziane do zwalczania nieuczciwej konkurencji lub powstrzymania w inny sposób niedozwolonego używania nazw na warunkach określonych w tych przepisach i z uwzględnieniem art. 9.

2. Jeżeli w ramach działalności handlowej występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, ust. 1 znajduje zastosowanie również wtedy, gdy chronione na podstawie niniejszej umowy nazwy są używane pod zmienioną postacią lub w odniesieniu do towarów innych niż towary, dla których zostały one nadane przez porozumienie, o którym mowa w art. 6.

3. Ustęp 1 ma zastosowanie również wtedy, gdy chronione na podstawie niniejszej umowy nazwy są używane w formie tłumaczenia lub ze wskazaniem faktycznego miejsca pochodzenia, lub opatrzone określeniami takimi jak: »rodzaj«, »typ«, »metoda«, »na sposób«, »imitacja« czy też innymi podobnymi określeniami.

4. Ustęp 1 nie stosuje się do tłumaczeń nazw jednego z umawiających się państw, jeżeli tłumaczenie stanowi wyraz potocznie używany w języku innego umawiającego się państwa".

Porozumienie dwustronne

34 Zgodnie z art. 6 umowy dwustronnej porozumienie wykonawcze do tej umowy (zwane dalej „porozumieniem dwustronnym" i jako całość wraz z umową dwustronną „rozpatrywanymi umowami dwustronnymi") zostało zawarte w dniu 7 czerwca 1979 r.

35 Załącznik B do porozumienia dwustronnego stanowi:

„Czechosłowackie nazwy produktów rolnych i przemysłowych

[…]

B Środki spożywcze i produkty rolne (inne niż wino)

[…]

2. Piwo

Czeska Republika Socjalistyczna

[…]

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovické Budvar

[…]”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

36 Toczący się przed sądem krajowym spór stanowił już wcześniej podstawę wyroku z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 Budějovický Budvar, Rec. s. I-13617, na mocy

którego w odpowiedzi na pytania tego samego sądu krajowego co zwracający się z wnioskiem o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w niniejszej sprawie, Trybunał orzekł, że:

„1) Artykuł 28 WE i rozporządzenie […] nr 2081/92 […], zmienione rozporządzeniem […] nr 535/97 […], nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu postanowienia umowy dwustronnej zawartej między państwem członkowskim a państwem trzecim, na mocy którego proste i pośrednie oznaczenie geograficzne z państwa trzeciego korzysta w państwie członkowskim przywozu z ochrony, która jest niezależna od możliwości wprowadzenia w błąd i umożliwia ustanowienie zakazu przywozu produktu sprzedawanego zgodnie z prawem na obszarze innego państwa członkowskiego.

2) Artykuł 28 WE stoi na przeszkodzie zastosowaniu postanowienia umowy dwustronnej zawartej między państwem członkowskim a państwem trzecim, na mocy którego nazwa, która w państwie trzecim nie odnosi się ani bezpośrednio, ani pośrednio do pochodzenia geograficznego określonego za jej pomocą produktu, korzysta w państwie członkowskim przywozu z ochrony, która jest niezależna od możliwości wprowadzenia w błąd i umożliwia ustanowienie zakazu przywozu produktu sprzedawanego zgodnie z prawem na obszarze innego państwa członkowskiego.

3) Artykuł 307 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, że umożliwia on sądowi państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem ustaleń, jakie musi on poczynić w szczególności pod kątem stwierdzeń poczynionych w niniejszym wyroku, stosowanie postanowień umów dwustronnych takich jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, zawartych pomiędzy tym państwem członkowskim a krajem trzecim i przyznających ochronę nazwie z tego państwa trzeciego, nawet jeśli postanowienia te okazują się niezgodne z postanowieniami traktatu WE, a to ze względu na to, iż chodzi tu o zobowiązanie wynikające z umów zawartych przed datą przystąpienia państwa, którego sprawa dotyczy, do Unii Europejskiej. Zanim któryś z przewidzianych w art. 307 akapit drugi WE środków nie umożliwi wyeliminowania ewentualnych niezgodności między umową zawartą przed przystąpieniem a traktatem, akapit pierwszy tego artykułu zezwala temu państwu członkowskiemu na dalsze stosowanie takiej umowy w zakresie, w jakim nakłada ona zobowiązania pozostające w mocy zgodnie z prawem międzynarodowym”.

37 W pkt 28–42 wyżej wymienionego wyroku w sprawie Budějovický Budvar spór przed sądem krajowym został podsumowany w następujący sposób:

„28 Budvar zajmuje się sprzedażą piwa opatrzonego w szczególności znakami towarowymi Budějovický Budvar i Budweiser Budvar oraz eksportem piwa o nazwie »Budweiser Budvar«, zwłaszcza do Austrii.

29 Ammersin zajmuje się sprzedażą w głównej mierze piwa opatrzonego znakiem towarowym American Bud produkowanego przez browar Anheuser-Busch, które nabywa od spółki Josef Sigl KG (zwanej dalej »Josef Sigl«), z siedzibą w Obertrum (Austria), wyłącznego importera tego piwa w Austrii.

30 Pozwem z dnia 22 lipca 1999 r. Budvar wniosła do sądu krajowego o nakazanie spółce Ammersin zaniechania używania na terytorium Austrii w ramach prowadzonej przez nią działalności handlowej nazwy Bud lub podobnych nazw mogących wprowadzać w błąd w stosunku do piwa lub podobnych towarów albo w związku z tymi towarami, chyba że są to towary spółki Budvar. Ponadto zażądała ona usunięcia wszystkich nazw naruszających ten zakaz oraz przedłożenia sprawozdania rachunkowego i publikacji orzeczenia.

31 Powództwo Budvar przed sądem krajowym opiera się w zasadzie na dwóch różnych podstawach prawnych.

32 Po pierwsze, Budvar podnosi, że znak towarowy American Bud, zarejestrowany jako znak towarowy na rzecz Anheuser-Busch, wykazuje wprowadzające w błąd w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji podobieństwo do jej własnych znaków towarowych, które korzystają z pierwszeństwa i są chronione w Austrii, a mianowicie Budweiser, Budweiser Budvar i Bud.

33 Po drugie, Budvar utrzymuje, że używanie nazwy American Bud w stosunku do piwa pochodzącego z innego państwa niż Republika Czeska jest niezgodne z postanowieniami umowy dwustronnej, ponieważ nazwa Bud, wymieniona w załączniku B do umowy dwustronnej, stanowi na podstawie art. 6 tej umowy nazwę chronioną, która jest w rezultacie zastrzeżona wyłącznie dla produktów czeskich.

34 W dniu 15 października 1999 r. sąd krajowy zarządził zastosowanie środków tymczasowych, których domagała się Budvar.

35 Wniesione do Oberlandesgericht Wien (Austria) przez spółkę Ammersin zażalenie na postanowienie w przedmiocie zastosowania wspomnianych środków nie zostało uwzględnione. Także środek odwoławczy wniesiony do Oberster Gerichtshof (Austria) został oddalony. Z chwilą zakończenia postępowania w przedmiocie środka tymczasowego Handelsgericht Wien mógł przystąpić do rozpoznania sprawy co do istoty.

36 Sąd krajowy zauważa, że przed wniesieniem powództwa w zawisłym przed nim postępowaniu Budvar wniosła już identyczne — zarówno pod względem przedmiotu, jak i uzasadnienia — powództwo do Landesgericht Salzburg (Austria) przeciwko spółce Josef Sigl.

37 W tej równoległej sprawie Landesgericht Salzburg zarządził zastosowanie środków tymczasowych, których domagała się Budvar, a Oberlandesgericht Linz (Austria) nie uwzględnił zażalenia wniesionego na to postanowienie. Postanowieniem z dnia 1 lutego 2000 r. Oberster Gerichtshof oddalił środek odwoławczy (»Revision«) od postanowienia wydanego w postępowaniu odwoławczym i utrzymał środki tymczasowe w mocy.

38 Sąd krajowy wskazuje, że to postanowienie Oberster Gerichtshof zostało oparte w głównej mierze na poniżej przedstawionych rozważaniach.

39 Oberster Gerichtshof, który ograniczył swe badanie do zarzutu opartego na umowie dwustronnej, orzekł, że zakaz, o którego ustanowienie wniesiono względem spółki Josef Sigl, strony pozwanej, może stanowić przeszkodę dla swobodnego przepływu towarów w rozumieniu art. 28 WE.

40 Niemniej stwierdził on, że przeszkoda ta jest zgodna z art. 28 WE, ponieważ przewidziana umową dwustronną ochrona nazwy Bud mieści się w granicach ochrony własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE.

41 Według sądu krajowego Oberster Gerichtshof orzekł, że nazwa Bud jest »prostym oznaczeniem geograficznym lub pośrednim oznaczeniem pochodzenia«, a mianowicie oznaczeniem, w przypadku którego nie zakłada się zachowania gwarancji wiązanych z nazwą pochodzenia — takich jak produkcja z poszanowaniem norm jakościowych lub produkcyjnych ustanowionych i kontrolowanych przez właściwe władze lub szczególne właściwości towaru. Nazwa Bud miałaby ponadto korzystać z »całkowitej ochrony«, czyli ochrony niezależnej od prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lub pomylenia.

42 W świetle wysuniętych przed nim argumentów sąd krajowy stwierdza, że istnieją uzasadnione wątpliwości co do rozstrzygnięcia kwestii prawa wspólnotowego podniesionych w zawisłej przed nim sprawie, w szczególności z tego względu, że orzecznictwo Trybunału nie pozwala na ustalenie, czy tak zwane »proste« oznaczenia pochodzenia geograficznego, które nie wiążą się z prawdopodobieństwem pomylenia, również objęte są ochroną własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE".

38 W postanowieniu odsyłającym sąd krajowy podsumowuje przebieg wydarzeń po wydaniu ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar w poniżej przedstawiony sposób.

39 Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2004 r. sąd krajowy oddalił żądanie spółki Budvar, opierając się na ustaleniu, że nazwa Bud nie jest oznaczeniem pochodzenia, ponieważ mieszkańcy Czech nie kojarzą tej nazwy z określonym miejscem na obszarze Republiki Czeskiej i nigdy nie była ona używana do opisu określonego miejsca. Sąd krajowy wywiódł z tego, że ochrona wspomnianej nazwy w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych jest niezgodna z art. 28 WE. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy wyrokiem Oberlandesgericht Wien z dnia 21 marca 2005 r.

40 Niemniej postanowieniem z dnia 29 listopada 2005 r. Oberster Gerichtshof uchylił rozstrzygnięcia poprzednich instancji i przekazał sprawę sądowi krajowemu do ponownego rozstrzygnięcia po przeprowadzeniu postępowania uzupełniającego.

41 Zdaniem Oberster Gerichtshof analiza kwestii, czy nazwa „Bud" określa region lub miejsce w Republice Czeskiej, powinna zostać przeprowadzona w kontekście kryterium prostego i pośredniego oznaczenia pochodzenia.

42 Zgodnie z pkt 54 i 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar należałoby zbadać, czy nazwa „Bud" przynajmniej nadaje się do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z określonego miejsca, obszaru lub kraju. Warto zatem zastanowić się nad tym, czy w kontekście piwa konsumenci postrzegają tę nazwę jako proste lub pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego. Sąd krajowy nie przeanalizował jeszcze tej kwestii.

43 Następnie w orzeczeniu z dnia 23 marca 2006 r. sąd krajowy, opierając się głównie na wynikach badania opinii publicznej udostępnionych przez Anheuser-Busch, ponownie oddalił powództwo spółki Budvar z uzasadnieniem, że w kontekście piwa czescy konsumenci nie postrzegają nazwy „Bud" jako oznaczenia pochodzenia.

44 Wyrokiem z dnia 10 lipca 2006 r. Oberlandesgericht Wien uchylił jednak to orzeczenie i ponownie przekazał sprawę sądowi krajowemu celem ponownego rozpoznania, uzasadniając to tym, że sąd krajowy powinien przeprowadzić postępowanie uzupełniające, gdyż nie uwzględnił wniosku dowodowego spółki Budvar, w którym wnosiła ona o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego po przeprowadzeniu wśród reprezentatywnej grupy mieszkańców badania opinii publicznej, które winno ograniczać się do następujących pytań:

— czy czescy konsumenci kojarzą nazwę „Bud" z piwem?

— jeżeli czescy konsumenci kojarzą — spontanicznie lub wskutek sugestii biegłego — nazwę „Bud" z piwem, to czy uważają, że oznaczenie to może być postrzegane jako informacja, że piwo to pochodzi z określonego miejsca, obszaru lub kraju?

— w przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej, z jakim miejscem, obszarem lub krajem kojarzą oni nazwę „Bud" w kontekście piwa?

45 Sąd krajowy uważa za konieczne wystąpienie z kolejnym wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

46 Po pierwsze, na co wskazuje przebieg postępowania po wydaniu ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar, istnieją wątpliwości co do znaczenia tego wyroku.

47 Na wstępie nasuwa się pytanie, czy pkt 54 i 101 wspomnianego wyroku należy rozumieć w ten sposób, że w celu ustalenia, czy dana nazwa może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia, które może być zgodne z art. 28 WE, wystarczy zbadać, czy zgodnie z sytuacją faktyczną i przeważającym w Republice Czeskiej sposobem odbioru tej nazwy, nazwa „Bud" określa region lub miejsce na obszarze tego państwa, czy też raczej należy rozpatrzyć, czy kojarzona z produktem, który jest nią opatrzony — w tym przypadku z piwem — nazwa ta nadaje się do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z określonego miejsca, obszaru lub kraju, przy czym nie jest konieczne, by zgodnie ze wspomnianymi okolicznościami faktycznymi i sposobem odbioru tej nazwy określała ona jako taka miejsce, region lub kraj.

48 Dalsza niepewność dotyczy metody, jakiej sąd krajowy powinien użyć w celu ustalenia, czy w świetle kryteriów, które jest zobowiązany zastosować, rozpatrywana nazwa stanowi proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia. W szczególności nasuwa się pytanie, czy konieczne jest przeprowadzenie badania opinii publicznej i jaki jest wymagany stopień zgodności.

49 Wreszcie sąd krajowy uważa, że ze względu na zawarte w pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar odniesienie do istniejącej w Republice Czeskiej sytuacji faktycznej nasuwa się pytanie, czy należy ustanowić konkretne wymogi dotyczące jakości i okresu używania nazwy „Bud". W szczególności należałoby zadać sobie pytanie, czy nazwa ta była używana jako oznaczenie geograficzne, czy jako znak towarowy. Zdaniem sądu krajowego bezsporne jest, że poza spółką Budvar żadne inne mające siedzibę w Republice Czeskiej przedsiębiorstwo nie używało nazwy „Bud" oraz że spółka ta używała rozpatrywanej nazwy jako znaku towarowego, a nie jako oznaczenia pochodzenia.

50 Po drugie, w opinii sądu krajowego faktyczny i prawny kontekst zawisłego przed nim sporu istotnie się zmienił w stosunku do stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili zwrócenia się przez ten sąd do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w następstwie którego został wydany ww. wyrok w sprawie Budějovický Budvar.

51 W tym zakresie sąd krajowy twierdzi, że zgodnie z sytuacją panującą w państwie pochodzenia, a mianowicie w Republice Czeskiej, nazwa „Bud" jest chroniona jako nazwa pochodzenia. W następstwie wpisu tej nazwy do prowadzonego przez WIPO rejestru na podstawie porozumienia lizbońskiego ochrona ta została rozszerzona na inne państwa, które także są stronami tego porozumienia.

52 Warunki ochrony tej nazwy pochodzenia odpowiadają jednak zdaniem sądu krajowego warunkom ochrony, z której korzystają nazwy pochodzenia takie jak określone w art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 510/2006. W związku z powyższym nie byłoby już możliwe oparcie się na założeniu, że nazwa „Bud" stanowi proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia, które nie mieści się w zakresie stosowania tego rozporządzenia.

53 Powyższe twierdzenie znajduje swe potwierdzenie w akcie dotyczącym warunków przystąpienia, ponieważ akt ten chroni trzy oznaczenia pochodzenia odnoszące się do piwa produkowanego w mieście Czeskie Budziejowice, a mianowicie „Budějovické pivo", „Českobudějovické pivo" i „Budějovický měšťanský var", oznaczające mocne piwo nazywane „Bud Super Strong".

54 W świetle tej nowo zaistniałej sytuacji nasuwają się dwa pytania.

55 W odniesieniu do pierwszego z tych pytań Trybunał nie zajął jeszcze stanowiska, a dotyczy ono tego, czy rozporządzenie nr 510/2006 ma charakter wyłączny w tym znaczeniu, że stoi ono na przeszkodzie ustanowieniu przewidzianej na podstawie prawa krajowego lub umowy dwustronnej ochronie nazw, takich jak nazwa pochodzenia „Bud", o których rejestrację nie wniesiono zgodnie z tym rozporządzeniem, które niemniej co do zasady należą do przedmiotowego zakresu jego stosowania (zwany dalej „wyczerpującym charakterem rozporządzenia nr 510/2006").

56 Sąd krajowy uważa, że na takim wyczerpującym charakterze w sposób oczywisty opiera się rozporządzenie nr 918/2004, ponieważ przewiduje okres przejściowy, w którym może zostać utrzymana krajowa ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych.

57 Niemniej jednak nawet gdyby zostało orzeczone, że rozporządzenie nr 510/2006 nie ma charakteru wyczerpującego, zdaniem sądu krajowego należałoby jeszcze zbadać, czy rozporządzenie to stoi w każdym razie na przeszkodzie rozszerzeniu ochrony danej nazwy pochodzenia na inne państwa członkowskie, gdyby przyjąć, że wspomniane rozporządzenie ma taki charakter w odniesieniu do transgranicznej ochrony w ramach Unii Europejskiej.

58 Drugie pytanie dotyczy kwestii wyczerpującego charakteru ochrony przyznanej na mocy aktu dotyczącego warunków przystąpienia piwu produkowanemu w mieście Czeskie Budziejowice w postaci oznaczeń geograficznych „Budějovické pivo", „Českobudějovické pivo" i „Budějovický měšťanský var" chronionych na podstawie rozporządzenia nr 510/2006. Taki wyczerpujący charakter oznaczałby, że istnienie takiej ochrony stoi na przeszkodzie dalszemu utrzymywaniu innej nazwy takiej jak „Bud", która również oznacza piwo produkowane w tym mieście i jest chroniona jako nazwa pochodzenia na podstawie prawa krajowego.

59 Nawet gdyby taki charakter nie został przyznany, należałoby wciąż rozpatrzyć, czy fakt ochrony wspomnianych trzech nazw stoi przynajmniej na przeszkodzie rozszerzeniu ochrony krajowej innego oznaczenia geograficznego takiego jak „Bud" na inne państwa członkowskie w drodze umów dwustronnych zawieranych przez państwa członkowskie.

60 W tych okolicznościach Handelsgericht Wien, uznawszy, że rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu zależy od wykładni prawa wspólnotowego, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w [ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar] mającym za przedmiot zgodność z art. 28 WE ochrony nazwy jako oznaczenia geograficznego, która w kraju pochodzenia nie stanowi nazwy miejsca ani obszaru, ustanowił wymogi, zgodnie z którymi taka nazwa:

— zgodnie z okolicznościami faktycznymi i

— przeważającym w kraju pochodzenia odbiorem tej nazwy, określa obszar lub miejsce w kraju pochodzenia,

— a jej ochrona musi być uzasadniona z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 30 WE.

Czy wymogi te oznaczają, że:

— nazwa jako taka musi pełnić funkcję konkretnego geograficznego wskazania określonego miejsca lub określonego obszaru, czy też wystarczy, że ta nazwa, w związku z określonym za jej pomocą produktem, wskazuje konsumentowi, iż określony za jej pomocą produkt pochodzi z określonego miejsca lub z określonego obszaru w kraju pochodzenia?

— te trzy przesłanki muszą zostać przeanalizowane oddzielnie i spełnione kumulatywnie?

— w celu ustalenia, jaki jest odbiór nazwy w kraju pochodzenia, należy przeprowadzić wśród konsumentów ankietę, a jeśli tak — że wymagany jest niski, średni lub wysoki stopień popularności nazwy i jej kojarzenia?

— nazwa jest rzeczywiście używana jako oznaczenie geograficzne przez więcej niż jedno przedsiębiorstwo w kraju pochodzenia i używanie jej jako znaku towarowego przez tylko jedno przedsiębiorstwo jest sprzeczne z jej ochroną?

2) Czy okoliczność, że nazwa nie została zgłoszona lub nie złożono wniosku o jej rejestrację w terminie sześciu miesięcy, ustanowionym w rozporządzeniu (WE) nr 918/2004 lub w rozporządzeniu (WE) nr 510/2006, skutkuje tym, że ochrona istniejąca na szczeblu krajowym, a w każdym razie rozszerzona na inne państwo członkowskie na podstawie umowy dwustronnej, jest nieskuteczna, jeśli zgodnie z prawem kraju pochodzenia chodzi tu o nazwę będącą kwalifikowanym oznaczeniem geograficznym w rozumieniu rozporządzenia nr 510/2006?

3) Czy okoliczność, że w kontekście zawarcia między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a nowym państwem członkowskim umowy akcesyjnej, to nowe państwo członkowskie skorzystało z ochrony szeregu kwalifikowanych oznaczeń geograficznych środków spożywczych na podstawie rozporządzenia nr 510/2006, skutkuje tym, że ochrona innej nazwy tego samego produktu, ustanowiona na szczeblu krajowym, a w każdym razie rozszerzona na inne państwo członkowskie na podstawie umowy dwustronnej, nie może już zostać utrzymana w mocy, a rozporządzenie nr 510/2006 ma w tym zakresie skutek [wyczerpujący]?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

W przedmiocie dopuszczalności

61 Zdaniem spółki Budvar należy zastanowić się nad kwestią, czy pierwsze pytanie nie jest czysto hipotetyczne i co za tym idzie — niedopuszczalne. Może tak być, dlatego że w przekonaniu sądu krajowego nie można dalej przyjmować założenia, na którym pytanie to się opiera, a mianowicie, że chronione w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych słowo „Bud" stanowi proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego i nie należy do oznaczeń mieszczących się w zakresie stosowania rozporządzenia nr 2081/92, który to punkt widzenia został zresztą przyjęty już wcześniej przez Oberster Gerichtshof i przejęty przez Trybunał jako kwestia prawa krajowego określona w pierwszym pytaniu w postępowaniu zakończonym wydaniem ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar (zob. pkt 41, 54 i 77 tego wyroku).

62 W istocie, jak to zostało wskazane w pkt 51 i 52 niniejszego wyroku, sąd krajowy uważa, że w obecnej sytuacji należy opierać się na założeniu, że nazwa „Bud" jest chroniona w Republice Czeskiej jako tak zwana kwalifikowana nazwa pochodzenia, czyli nazwa pochodzenia mieszcząca się w zakresie stosowania rozporządzenia nr 510/2006, który jest w odniesieniu do tej kwestii identyczny z zakresem stosowania rozporządzenia nr 2081/92, ponieważ to na tej podstawie została ona zarejestrowana w WIPO na mocy porozumienia lizbońskiego, a przedmiotem takiej rejestracji mogą być jedynie kwalifikowane nazwy pochodzenia.

63 W tym względzie należy jednak przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pytania dotyczące wykładni prawa wspólnotowego, z którymi zwrócił się sąd krajowy w ramach stanu prawnego i faktycznego, za którego ustalenie jest on odpowiedzialny i którego prawidłowość nie podlega ocenie przez Trybunał, korzystają z domniemania znaczenia dla sprawy. Odmowa wydania przez Trybunał orzeczenia w trybie prejudycjalnym, o które wnosił sąd krajowy, jest możliwa tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa wspólnotowego, o którą wnoszono, nie ma żadnego

związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje elementami stanu faktycznego albo prawnego, które są konieczne do udzielenia użytecznej odpowiedzi na pytania, które zostały mu przedstawione (zob. w szczególności wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-333/07 Régie Networks, Zb.Orz. s. I-10807, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

64 Idea współpracy, która powinna przyświecać funkcjonowaniu instytucji wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, zakłada, że sąd krajowy ze swojej strony będzie miał wzgląd na powierzone Trybunałowi zadanie, którym jest przyczynianie się do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich, a nie wyrażanie opinii doradczych na pytania ogólne lub hipotetyczne (zob. w szczególności wyrok z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie C-350/07 Kattner Stahlbau, Zb.Orz. s. I-1513*, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).

65 W tym zakresie należy stwierdzić, że nowo przyjęte przez sąd krajowy podejście, zgodnie z którym chronioną w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych nazwę „Bud" należy traktować jako kwalifikowaną nazwę pochodzenia — założenie prawa krajowego stanowiące podstawę pytań drugiego i trzeciego w niniejszej sprawie — różni się wprawdzie w znacznym stopniu od hipotezy przyjętej w pierwszym pytaniu wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w odpowiedzi na który został wydany ww. wyrok w sprawie Budějovický Budvar, na której opiera się również pytanie pierwsze w niniejszej sprawie, a mianowicie, że chodzi tu o proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego.

66 Nie można jednak wykluczyć, że w rzeczywistości mamy tu do czynienia z dwiema odmiennymi, lecz ogólnie możliwymi hipotezami, oraz że na tym etapie postępowania sąd krajowy nie chce jeszcze odrzucać definitywnie teorii prostego i pośredniego oznaczenia pochodzenia geograficznego, w związku z czym pytanie pierwsze zostało zadane na wypadek przyjęcia przez niego takiego założenia.

67 Ponadto kwalifikacja chronionej w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych nazwy „Bud" jako nazwy pochodzenia stanowi kwestię podlegającą wyłącznie prawu

krajowemu, która może zostać zakwestionowana przed sądami wyższej instancji, z których zresztą niektóre wydawały już w przeszłości rozstrzygnięcia zawierające wyraźnie odmienną kwalifikację.

68 W tych okolicznościach należy uznać, że hipotetyczny charakter pytania pierwszego nie został wykazany. W rezultacie na podstawie wyrażonych przez spółkę Budvar wątpliwości nie można obalić domniemania znaczenia dla sprawy, jakie towarzyszy wnioskom o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

69 Z powyższych rozważań wynika, że pierwsze pytanie prejudycjalne jest dopuszczalne.

Co do istoty

70 W pytaniu pierwszym sąd krajowy zwraca się zasadniczo do Trybunału o wyjaśnienie pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar.

71 Na wstępie należy zauważyć, że pytanie to dotyczy ochrony nazwy „Bud" jako prostego oznaczenia pochodzenia geograficznego na mocy rozpatrywanych umów dwustronnych, zawartych w dniach 11 czerwca 1976 r. i 7 czerwca 1979 r. między Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną. Mamy tu zatem do czynienia z umowami dwustronnymi zawartymi na długo przed przystąpieniem Republiki Czeskiej do Unii Europejskiej. Zawisły przed sądem krajowym spór nie dotyczy w związku z tym sytuacji umów dwustronnych zawartych w momencie, gdy oba umawiające się państwa faktycznie były już państwami członkowskimi.

72 Aby odpowiedzieć na to pytanie, wspomniany pkt 101 należy umieścić w kontekście przeprowadzonej przez Trybunał analizy, której punkt ten stanowi integralną część.

73 W tym zakresie należy przypomnieć, że w pkt 54 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar Trybunał zauważył, iż pierwsze pytanie w tamtej sprawie dotyczyło sytuacji, w której należałoby przyjąć, że nazwa „Bud" stanowi proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego, czyli nazwę, w przypadku której nie istnieje bezpośredni związek między określoną jakością, renomą lub inną właściwością produktu a specyficznym miejscem jego pochodzenia geograficznego i która w konsekwencji nie jest objęta art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92 (zob. wyrok z dnia 7 listopada 2000 r. w sprawie C-312/98 Warsteiner Brauerei, Rec. s. I-9187, pkt 43, 44). Taka nazwa nie musi ponadto odpowiadać nazwie geograficznej danego miejsca, aczkolwiek musi się ona nadawać do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z określonego miejsca, obszaru lub kraju (zob. wyrok z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie C-3/91 Exportur, Rec. s. I-5529, pkt 11).

74 Opierając się na tym założeniu, Trybunał rozpatrzył, czy całkowita — niezależna od wszelkiego prawdopodobieństwa pomylenia — ochrona prostego i pośredniego oznaczenia pochodzenia geograficznego taka jak udzielona nazwie „Bud" w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych, mimo że może stanowić ograniczenie swobodnego przepływu towarów (zob. ww. wyrok w sprawie Budějovický Budvar, pkt 97), może być uzasadniona z punktu widzenia prawa wspólnotowego.

75 W pkt 99 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar Trybunał przypomniał, że w odniesieniu do ochrony udzielonej w drodze umowy dwustronnej mającej zasadniczo ten sam charakter co umowa, której dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, orzekł już w przeszłości, iż cel takiej umowy polegający na uniemożliwieniu producentom z jednego z umawiających się państw używania nazw geograficznych innego państwa i wykorzystywania w ten sposób renomy, jaką cieszą się produkty przedsiębiorstw mających siedzibę w regionach lub miejscach, które nazwy te określają, zmierza zasadniczo do zapewnienia uczciwej konkurencji. Cel ten może ponadto być postrzegany jako służący ochronie własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE, pod warunkiem że w chwili wejścia w życie takiej umowy omawiane nazwy nie miały charakteru rodzajowego w państwie pochodzenia lub nie nabyły takiego charakteru po wejściu w życie tej umowy (zob. ww. wyrok w sprawie Exportur, pkt 37;

wyrok z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie C-87/97 Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, Rec. s. I-1301, pkt 20).

76 W pkt 100 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar Trybunał stwierdził, że zgodnie z tym, co wynika w szczególności z art. 1, 2 i 6 umowy dwustronnej, taki cel stanowi podstawę sytemu ochrony ustanowionego w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych.

77 To właśnie w świetle tych rozważań Trybunał orzekł w pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar, iż skoro ustalenia sądu krajowego wskazują na to, że zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w Republice Czeskiej nazwa „Bud" oznacza region lub miejsce na obszarze tego kraju oraz że jej ochrona jest tam uzasadniona w świetle kryteriów określonych w art. 30 WE, okoliczność ta nie stoi także na przeszkodzie temu, aby ta ochrona została rozszerzona na terytorium państwa członkowskiego, tak jak w niniejszym przypadku na Republikę Austrii.

78 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o zawarte w tym punkcie odniesienie do sytuacji faktycznej i przeważającego w Republice Czeskiej sposobu odbioru tej nazwy, wyrażenie to należy postrzegać konkretnie w kontekście mechanizmu ochrony nazwy „Bud" ustanowionego w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych, którego istotę stanowi fakt, że mechanizm ten, podobnie jak na przykład mechanizm, którego dotyczyło postępowanie zakończone wydaniem ww. wyroku w sprawie Exportur, zakłada rozszerzenie ochrony przewidzianej w państwie członkowskim pochodzenia, w tym przypadku w Republice Czeskiej, na państwo członkowskie przywozu, w tym przypadku Republikę Austrii.

79 Taki mechanizm charakteryzuje się tym, że ustanowiona ochrona określana jest przez prawo państwa członkowskiego pochodzenia oraz sytuację faktyczną i poglądy panujące w tym państwie, co stanowi odstępstwo od zasady terytorialności (ww. wyrok w sprawie Exportur, pkt 12, 13, 38).

80 W rezultacie kwestia tego, czy nazwa „Bud" stanowi proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego, musi zostać rozpatrzona przez sąd krajowy na podstawie wyżej wspomnianych okoliczności faktycznych i przeważającego w Republice Czeskiej sposobu odbioru tej nazwy.

81 W szczególności, jak to przypomniał Trybunał w pkt 54 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar, proste oznaczenie pochodzenia geograficznego ma charakter pośredni, jeżeli mimo że nie odpowiada nazwie geograficznej danego miejsca, przynajmniej nadaje się do informowania konsumenta, że oznaczony za jego pomocą produkt pochodzi z określonego miejsca, obszaru lub kraju.

82 Z powyższego należy wywieść, że w celu ustalenia, czy nazwa taka jak „Bud" może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego, którego ochrona ustanowiona w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych może być uzasadniona względami określonymi w art. 30 WE, sąd krajowy winien zweryfikować, czy zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w Republice Czeskiej, nazwa ta, nawet jeśli nie odpowiada jako taka nazwie geograficznej, przynajmniej nadaje się do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z regionu lub miejsca na obszarze tego państwa członkowskiego.

83 Natomiast jeśli takie badanie wykazałoby, że omawiana nazwa pozbawiona jest minimalnej zdolności do wskazywania pochodzenia geograficznego danego produktu, jej ochrona nie mogłaby być uzasadniana względami ochrony własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE i byłaby co do zasady niezgodna z art. 28 WE, chyba że jej uzasadnienie miałoby inną podstawę (ww. wyrok w sprawie Budějovický Budvar, pkt 107–111).

84 Po drugie, co się tyczy zawartej w pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar wzmianki o tym, że ochrona nazwy „Bud" musi być uzasadniona w świetle kryteriów określonych w art. 30 WE, z powyższego wynika, że sąd krajowy musi ponadto zweryfikować, również na podstawie sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej, czy — jak to zostało wskazane w pkt 99 wspomnianego wyroku — w chwili wejścia w życie rozpatrywanych umów dwustronnych nazwa stanowiąca przedmiot postępowania przed tym sądem nie miała charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim lub nie nabyła takiego charakteru po

wejściu w życie tych umów, ponieważ Trybunał stwierdził już wcześniej, w pkt 99 i 100 tego wyroku, że cel przyświecający systemowi ochrony ustanowionemu przez te umowy mieści się w granicach ochrony własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE.

85 Ponadto warto zauważyć, że gdyby na podstawie weryfikacji, o których mowa w art. 82 i 84 niniejszego wyroku, okazało się, że zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w Republice Czeskiej nazwa „Bud" stanowiąca przedmiot postępowania przed sądem krajowym przynajmniej nadaje się do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z regionu lub miejsca na obszarze tego państwa członkowskiego oraz że zgodnie z tą sytuacją i poglądami nie miała ona w dniu wejścia w życie rozpatrywanych umów dwustronnych charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim i nie nabyła takiego charakteru po wejściu w życie tych umów, to wynikałoby z tego, że art. 28 WE i 30 WE nie stoją na przeszkodzie ustanowieniu krajowej ochrony takiego prostego oznaczenia pochodzenia geograficznego ani też rozszerzeniu tej ochrony w drodze umowy dwustronnej na terytorium innego państwa członkowskiego (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Budějovický Budvar, pkt 101, 102 i przytoczone tam orzecznictwo).

86 Należy teraz przystąpić do rozpatrzenia trzeciej części pytania pierwszego, w której sąd krajowy zwraca się do Trybunału o wskazanie, czy w ramach weryfikacji, której dokonanie spoczywa na sądzie krajowym, zalecane jest zarządzenie przeprowadzenia wśród konsumentów badania opinii publicznej w celu ustalenia przeważającego w Republice Czeskiej sposobu odbioru tej nazwy, oraz kieruje doń pytanie, jaki poziom znajomości i rozpoznawalności nazwy należy przyjąć za wymagany.

87 W tym względzie bezsporne jest, że prawo wspólnotowe nie reguluje tych kwestii w sposób szczególny.

88 W braku właściwych uregulowań wspólnotowych w wewnętrznym porządku prawnym każdego państwa członkowskiego powinny być wyznaczone właściwe sądy i ustalone zasady proceduralne dotyczące środków prawnych, które mają zapewnić podmiotom prawa ochronę praw wywodzących się z bezpośredniej skuteczności prawa wspólnotowego, przy czym zasady te nie mogą być mniej korzystne od zasad proceduralnych

odnoszących się do odpowiadających im środków prawnych dotyczących wyłącznie prawa krajowego (zasada równoważności) oraz nie mogą czynić wykonywania praw przyznanych przez wspólnotowy porządek prawny praktycznie niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym (zasada skuteczności) (zob. w szczególności wyrok z dnia 12 lutego 2008 r. w sprawie C-2/06 Kempter, Zb.Orz. s. I-411, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

89 W rezultacie wobec braku właściwych uregulowań wspólnotowych to do sądu krajowego należy podjęcie na podstawie prawa krajowego decyzji, czy należy zarządzić przeprowadzenie badania opinii publicznej służącego ustaleniu sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej w celu weryfikacji, czy nazwa „Bud" może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego oraz czy nie nabyła ona charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim. Prawo krajowe winno również służyć za podstawę ustalenia przez sąd krajowy, jeżeli uzna on zarządzenie przeprowadzenia badania opinii publicznej za konieczne, odsetka konsumentów uważanego za wystarczający do celów uznania omawianej nazwy za takie oznaczenie (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 lipca 1998 r. w sprawie C-210/96 Gut Springenheide i Tusky, Rec. s. I-4657, pkt 35, 36).

90 Wreszcie w czwartej części pytania pierwszego, którą należy rozpatrzyć jako ostatnią, sąd krajowy zmierza do ustalenia, czy z pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar, a w szczególności z zawartego w nim odniesienia do panującej w Republice Czeskiej sytuacji faktycznej, wynika, że należy ustanowić konkretne wymogi dotyczące jakości i okresu używania danej nazwy w tym znaczeniu, że nazwa ta faktycznie musiałaby być używana w państwie członkowskim przez kilka przedsiębiorstw jako oznaczenie geograficzne, a nie — jak to ma miejsce w sporze zawisłym przed sądem krajowym — wyłącznie przez jedno przedsiębiorstwo jako znak towarowy.

91 W tym zakresie należy stwierdzić, że pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar, zwłaszcza jeśli rozpatrywać go w kontekście rozumowania przeprowadzonego w ramach odpowiedzi na pierwsze z pytań, z którymi zwrócono się w postępowaniu zakończonym tym wyrokiem (zob. pkt 73–77 niniejszego wyroku), nie stanowi potwierdzenia tezy, zgodnie z którą art. 30 WE uzależnia możliwość uzasadnienia ochrony przyznanej danej nazwie względami ochrony własności przemysłowej

i handlowej w rozumieniu tego postanowienia od spełnienia konkretnych wymogów dotyczących jakości i okresu jej używania w państwie członkowskim pochodzenia.

92 W istocie z łącznej lektury pkt 54 i 99–101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar wynika, że art. 30 WE nie stoi na przeszkodzie rozszerzeniu w drodze rozpatrywanych umów dwustronnych ochrony przewidzianej konkretnie dla nazwy „Bud" na terytorium państwa członkowskiego innego niż Republika Czeska, ponieważ cel przyświecający systemowi ochrony ustanowionemu przez te umowy mieści się w granicach ochrony własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu tego postanowienia, pod warunkiem jednak że zostanie zweryfikowane, iż zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w Republice Czeskiej nazwa ta może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego oraz że nie nabyła ona w tym państwie członkowskim charakteru rodzajowego.

93 Wobec powyższego art. 30 WE, zgodnie z jego wykładnią dokonaną w pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar, nie uzależnia możliwości uzasadnienia ochrony przyznanej danej nazwie względami przewidzianymi w tym postanowieniu od spełnienia konkretnych wymogów dotyczących jakości i okresu jej używania w państwie członkowskim pochodzenia. Rozstrzygnięcie kwestii, czy takie wymogi winny znaleźć zastosowanie w postępowaniu przed sądem krajowym, pozostaje w gestii tego sądu, który na to pytanie winien odpowiedzieć, biorąc pod uwagę właściwe prawo krajowe, a zwłaszcza system ochrony przewidziany przez rozpatrywane umowy dwustronne.

94 Zważywszy na powyższe, na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć w ten sposób, iż z pkt 101 ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar wynika, że:

— w celu ustalenia, czy nazwa taka jak stanowiąca przedmiot postępowania przed sądem krajowym może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego, którego ochrona ustanowiona na mocy rozpatrywanych umów dwustronnych może być uzasadniana względami określonymi w art. 30 WE, sąd krajowy winien zweryfikować, czy zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w Republice Czeskiej nazwa ta, nawet jeśli nie odpowiada

jako taka nazwie geograficznej, przynajmniej nadaje się do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z regionu lub miejsca na obszarze tego państwa członkowskiego;

— sąd krajowy musi ponadto zweryfikować, również na podstawie sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej, czy — jak to zostało wskazane w pkt 99 wspomnianego wyroku — w chwili wejścia w życie rozpatrywanych umów dwustronnych nazwa stanowiąca przedmiot postępowania przed tym sądem nie miała charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim lub nie nabyła takiego charakteru po wejściu w życie tych umów, ponieważ Trybunał stwierdził już wcześniej, w pkt 99 i 100 tego wyroku, że cel przyświecający systemowi ochrony ustanowionemu przez te umowy mieści się w granicach ochrony własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE;

— wobec braku właściwych uregulowań wspólnotowych to do sądu krajowego należy podjęcie na podstawie prawa krajowego decyzji, czy należy zarządzić przeprowadzenie badania opinii publicznej służącego ustaleniu sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej w celu weryfikacji, czy stanowiąca przedmiot postępowania przed tym sądem nazwa „Bud" może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego oraz czy nie nabyła ona charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim. Prawo krajowe winno również służyć za podstawę ustalenia przez sąd krajowy, jeżeli uzna on zarządzenie przeprowadzenia badania opinii publicznej za konieczne, odsetka konsumentów uważanego za wystarczający do celów uznania omawianej nazwy za takie oznaczenie; oraz

— artykuł 30 WE nie uzależnia możliwości uzasadnienia ochrony przyznanej danej nazwie względami przewidzianymi w tym postanowieniu od spełnienia konkretnych wymogów dotyczących jakości i okresu jej używania w państwie członkowskim pochodzenia. Rozstrzygnięcie kwestii, czy takie wymogi winny znaleźć zastosowanie w postępowaniu przed sądem krajowym, pozostaje w gestii tego sądu, który na to pytanie winien odpowiedzieć, biorąc pod uwagę właściwe prawo krajowe, a zwłaszcza system ochrony przewidziany przez rozpatrywane umowy dwustronne.

W przedmiocie pytania drugiego

95 W pytaniu drugim sąd krajowy zwraca się zasadniczo o wskazanie, czy wspólnotowy system ochrony przewidziany przez rozporządzenie nr 510/2006 ma charakter wyczerpujący w tym znaczeniu, że rozporządzenie to stoi na przeszkodzie stosowaniu systemu ochrony ustanowionego na mocy umów międzynarodowych łączących dwa państwa członkowskie takich jak rozpatrywane umowy dwustronne, który przyznaje danej nazwie, stanowiącej zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego nazwę pochodzenia, ochronę w drugim z tych państw członkowskich, w którym faktycznie się o nią występuje, mimo że ta nazwa pochodzenia nie była przedmiotem wniosku o rejestrację na podstawie wspomnianego rozporządzenia.

Uwagi wstępne

96 Na wstępie warto przypomnieć, po pierwsze, że według sądu krajowego rozpatrywane pytanie dotyczy hipotezy, zgodnie z którą nazwa „Bud" jest chroniona w Republice Czeskiej jako nazwa pochodzenia, a nie jako proste oznaczenie pochodzenia geograficznego, co zresztą zostało wskazane w pkt 51 i 52 niniejszego wyroku.

97 Po drugie, należy zauważyć, że po wydaniu przez Trybunał ww. wyroku w sprawie Budějovický Budvar Republika Czeska przystąpiła do Unii Europejskiej.

98 Wynika stąd, że ponieważ rozpatrywane umowy dwustronne dotyczą obecnie dwóch państw członkowskich, ich postanowienia nie mogą mieć zastosowania w stosunkach między tymi państwami, jeżeli okażą się niezgodne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z postanowieniami traktatu dotyczącymi swobodnego przepływu towarów (zob. podobnie wyrok z dnia 20 maja 2003 r. w sprawie C-469/00 Ravil, Rec. s. I-5053, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

99 Należy ponadto wskazać, że art. 307 WE nie znajduje zastosowania do takich umów, ponieważ ich stroną nie jest państwo trzecie (wyrok z dnia 27 września 1988 r. w sprawie 235/87 Matteucci, Rec. s. 5589, pkt 21).

100 Po trzecie, należy przypomnieć, że według sądu krajowego omawiana nazwa została zarejestrowana na podstawie porozumienia lizbońskiego jako nazwa pochodzenia i jako taka jest chroniona na mocy tego porozumienia.

101 W tym zakresie należy zauważyć, że w przeciwieństwie do Republiki Czeskiej Republika Austrii nie jest stroną tego porozumienia, w związku z czym w tym ostatnim państwie członkowskim nie można powoływać się na ochronę przewidzianą tym porozumieniem.

102 W rezultacie w postępowaniu przed sądem krajowym nie powstaje kwestia, czy wyczerpujący charakter rozporządzenia nr 510/2006 stoi na przeszkodzie ewentualnej ochronie nazwy stanowiącej przedmiot tego postępowania na podstawie porozumienia lizbońskiego.

103 Z faktu, że definicja pojęcia nazwy pochodzenia zawarta w art. 2 ust. 1 porozumienia lizbońskiego jest w zasadzie identyczna z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 510/2006, powinno zdaniem sądu krajowego wynikać, iż nazwa „Bud" stanowi nazwę pochodzenia w rozumieniu tego rozporządzenia.

104 Niemniej bezsporne jest, że do dzisiaj wspomniana nazwa nie była przedmiotem wniosku o rejestrację na podstawie rozporządzenia nr 510/2006. W postępowaniu nie zostało również zakwestionowane, że nazwa ta nie została przedłożona Komisji na podstawie rozporządzenia nr 2081/92 w ramach przepisów przejściowych przewidzianych przez rozporządzenie nr 918/2004 dotyczące nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych istniejących w dziesięciu państwach przystępujących do Unii Europejskiej w ramach przedostatniego rozszerzenia.

105 A zatem pytanie drugie dotyczy hipotezy, zgodnie z którą ochrona nazwy „Bud", której Budvar domaga się w Republice Austrii na podstawie rozpatrywanych umów dwustronnych, jest uzasadniona rozszerzeniem na to państwo członkowskie ochrony tej nazwy jako nazwy pochodzenia istniejącej w Republice Czeskiej, ponieważ nazwa ta odpowiada również definicji nazwy pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia nr 510/2006.

106 Nasuwa się zatem przede wszystkim pytanie, czy rozporządzenie nr 510/2006 ma charakter wyczerpujący, który stoi na przeszkodzie takiej ochronie krajowej, a co za tym idzie — również rozszerzeniu tej ochrony na terytorium innego państwa członkowskiego na mocy rozpatrywanych umów dwustronnych.

Odpowiedź Trybunału

107 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rozporządzenie nr 2081/92 ma na celu zapewnienie we Wspólnocie jednolitej ochrony nazw geograficznych, których dotyczy, i ustanowiło obowiązek wspólnotowej rejestracji tych nazw, aby mogły korzystać z ochrony w każdym państwie członkowskim (zob. podobnie w szczególności ww. wyrok w sprawie Budějovický Budvar, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo).

108 Cel ten wynika z motywu siódmego rozporządzenia nr 2081/92 (wyrok z dnia 9 czerwca 1998 r. w sprawach połączonych C-129/97 i C-130/97 Chiciak i Fol, Rec. s. I-3315, pkt 25, 26), który jest w istocie identyczny z motywem 6 rozporządzenia nr 510/2006, który stanowi:

„Należy przyjąć przepisy dotyczące wspólnotowego podejścia do kwestii nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Ramowe przepisy wspólnotowe dotyczące systemu ochrony pozwalają na opracowanie [tworzenie] oznaczeń geograficznych

i nazw pochodzenia, ponieważ przewidując ujednolicone podejście, zapewniają uczciwą konkurencję między producentami wyrobów noszących takie oznaczenia i zwiększają wiarygodność produktów w oczach konsumentów".

109 Trybunał zauważył również, że ustawodawstwo wspólnotowe przejawia ogólną tendencję do przywiązywania szczególnej wagi do jakości produktów w ramach wspólnej polityki rolnej celem promowania renomy owych produktów między innymi dzięki używaniu nazw pochodzenia, które stanowią przedmiot szczególnej ochrony. Tendencja ta została skonkretyzowana między innymi dla produktów rolnych w rozporządzeniu nr 2081/92, które w świetle swoich motywów ma w szczególności na celu zaspokojenie oczekiwań konsumentów dotyczących produktów wysokiej jakości i pewnego pochodzenia geograficznego oraz ułatwienie uzyskania przez producentów, w warunkach równej konkurencji, większych dochodów w zamian za rzeczywisty wysiłek jakościowy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Ravil, pkt 48; wyrok z dnia 20 maja 2003 r. w sprawie C-108/01 Consorzio del Prosciutto di Parma i Salumificio S. Rita, Rec. s. I-5121, pkt 63).

110 Nazwy pochodzenia stanowią uprawnienia wynikające z prawa własności przemysłowej i handlowej. Przepisy mające do nich zastosowanie chronią uprawnionych przed bezpodstawnym używaniem tych nazw przez osoby trzecie, pragnące czerpać korzyści z renomy, którą się one cieszą. Przepisy te mają na celu zagwarantowanie, aby produkt oznaczony daną nazwą pochodził z określonej strefy geograficznej oraz charakteryzował się pewnymi szczególnymi cechami. Oznaczenia te często cieszą się wielkim uznaniem w oczach konsumentów, stanowiąc dla producentów, spełniających kryteria ich używania, istotny sposób przywiązania do siebie klientów. Renoma oznaczeń pochodzenia stanowi wykładnik ich wizerunku w oczach konsumentów. Wizerunek ten zależy zasadniczo od szczególnych cech oraz, bardziej ogólnie, od jakości produktu. To właśnie ta ostatnia określa w sposób decydujący wizerunek produktu. W odbiorze konsumenta związek między renomą producentów a jakością produktów zależy między innymi od przekonania, że produkty sprzedawane pod określoną nazwą pochodzenia są autentyczne (ww. wyroki: w sprawie Ravil, pkt 49; w sprawie Consorzio del Prosciutto di Parma i Salumificio S. Rita, pkt 64).

111 Z powyższego wynika, że rozporządzenie nr 510/2006, przyjęte na podstawie art. 37 WE, stanowi instrument wspólnej polityki rolnej skierowany zasadniczo na zagwarantowanie konsumentom, iż produkty rolne opatrzone danym oznaczeniem geograficznym zarejestrowanym na podstawie tego rozporządzenia posiadają, z racji swego pochodzenia z określonej strefy geograficznej, szczególne właściwości i w efekcie dają gwarancję jakości związanej z miejscem swego pochodzenia geograficznego w celu umożliwienia producentom rolnym, w zamian za rzeczywisty wysiłek jakościowy, uzyskania większych dochodów i zapobieżenia, by osoby trzecie nie czerpały nienależnej korzyści z reputacji wynikającej z jakości tych produktów.

112 Gdyby państwa członkowskie miały możliwość zezwolenia swym producentom na używanie na ich terytoriach krajowych jednego z oznaczeń lub symboli, które na podstawie art. 8 rozporządzenia nr 510/2006 są zastrzeżone dla nazw zarejestrowanych zgodnie z tym rozporządzeniem, w oparciu o tytuł krajowy, który mógłby odpowiadać mniej rygorystycznym wymogom niż te nałożone na rozpatrywane produkty w ramach tego rozporządzenia, wystąpiłoby ryzyko, że wspomniana gwarancja jakości, która stanowi podstawową funkcję praw przyznanych na podstawie rozporządzenia nr 510/2006, nie będzie mogła być udzielona. Taka sytuacja zagrażałaby realizacji celu polegającego na zapewnieniu na rynku wewnętrznym równej konkurencji między producentami produktów opatrzonych tymi oznaczeniami lub symbolami i w szczególności mogłaby przyczynić się do naruszenia praw, które winny być zastrzeżone dla producentów, którzy podjęli rzeczywisty wysiłek jakościowy, aby móc używać oznaczenia geograficznego zarejestrowanego na podstawie tego rozporządzenia.

113 To ryzyko dla realizacji nadrzędnego celu w postaci zapewnienia jakości danych produktów rolnych jest tym większe, że — jak to zauważył rzecznik generalny w pkt 111 opinii — inaczej niż w przypadku znaków towarowych, równolegle nie został przyjęty żaden wspólnotowy instrument harmonizacji istniejących ewentualnie krajowych systemów ochrony oznaczeń geograficznych.

114 Należy stąd wnioskować, że celem rozporządzenia nr 510/2006 nie jest ustanowienie, obok wciąż mogących istnieć przepisów krajowych, dodatkowego systemu ochrony kwalifikowanych oznaczeń geograficznych na wzór, na przykład, systemu ustanowionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), lecz ustanowienie jednolitego i wyczerpującego systemu ochrony takich oznaczeń.

115 Za wyczerpującym charakterem takiego systemu przewidzianego przez rozporządzenia nr 2081/92 i 510/2006 przemawiają też niektóre z jego cech.

116 Po pierwsze, inaczej niż ma to miejsce w przypadku innych wspólnotowych systemów ochrony praw własności przemysłowej i handlowej, takich jak ustanowione przez rozporządzenie nr 40/94 dla wspólnotowego znaku towarowego lub przez rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227, s. 1) dla odmian roślin, procedura rejestracji przewidziana w rozporządzeniach nr 2081/92 i 510/2006 oparta jest na podziale kompetencji między dane państwo członkowskie a Komisję, ponieważ decyzja o rejestracji danej nazwy może zostać podjęta przez Komisję tylko na wniosek skierowany w tym celu przez dane państwo członkowskie, natomiast taki wniosek może zostać przekazany Komisji tylko po dokonaniu przez państwo członkowskie weryfikacji jego zasadności (wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie C-269/99 Carl Kühne i in., Rec. s. I-9517, pkt 53).

117 Krajowe procedury rejestracji zostały zatem włączone do wspólnotowego procesu decyzyjnego i stanowią jego zasadniczą część. Nie mogą one istnieć poza wspólnotowym systemem ochrony.

118 Jeżeli chodzi o wspólnotową procedurę rejestracji, równie znamienne jest to, że art. 5 ust. 6 rozporządzenia nr 510/2006, co do istoty identyczny z art. 5 rozporządzenia nr 2081/92, który został wprowadzony do tego rozporządzenia przez rozporządzenie nr 535/97, stanowi, iż do czasu wydania decyzji w sprawie wniosku o rejestrację państwo członkowskie może, na swoją wyłączną odpowiedzialność, przyznać danej nazwie ochronę tymczasową na szczeblu krajowym.

119 W tym względzie Trybunał orzekł już zresztą, że z przepisu tego wynika, iż w ramach systemu ustanowionego przez rozporządzenie nr 2081/92, jeżeli państwom członkowskim przysługuje kompetencja do podejmowania decyzji, nawet tymczasowych, stanowiących odstępstwo od przepisów tego rozporządzenia, to wynika ona wyraźnie z przepisów (ww. wyrok w sprawie Chiciak i Fol, pkt 32).

120 Jak wskazał rzecznik generalny w pkt 102 opinii, tego rodzaju przepis nie miałby sensu, gdyby państwa członkowskie mogły zachować swoje systemy ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w rozumieniu rozporządzeń nr 2081/92 i 510/2006 oraz utrzymywać ich obowiązywanie równolegle do tych rozporządzeń.

121 Po drugie, wyczerpujący charakter systemu ochrony ustanowionego przez rozporządzenia nr 2081/92 i 510/2006 znajduje ponadto swe potwierdzenie w przepisach przejściowych przewidzianych dla istniejących nazw krajowych takich jak czeska nazwa „Bud" stanowiąca przedmiot postępowania przed sądem krajowym.

122 Artykuł 17 rozporządzenia nr 2081/92 ustanawia tak zwaną uproszczoną procedurę rejestracji dla nazw krajowych prawnie chronionych w państwie członkowskim, które wniosło o ich rejestrację, lub uznanych wskutek używania w państwach członkowskich, w których nie istniał system ochrony (wyrok z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie C-66/00 Bigi, Rec. s. I-5917, pkt 28).

123 W przepisach tych przewidziano, że jeżeli o ich rejestrację wniesiono w terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie tego rozporządzenia, ich ochrona na poziomie krajowym mogła zostać, pod pewnymi warunkami, utrzymana w okresie przejściowym pięciu lat, zgodnie z art. 13 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, który to okres został następnie przedłużony o dodatkowy okres pięciu lat na podstawie przepisów rozporządzenia nr 535/97.

124 Ponieważ ten szczególny system tymczasowej ochrony przewidziany dla istniejących nazw krajowych został uchylony przez art. 1 pkt 15 rozporządzenia nr 692/2003, Komisja, w drodze rozporządzenia nr 918/2004, przewidziała przepisy przejściowe dotyczące krajowej ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych istniejących w dziesięciu państwach, które przystąpiły do Unii Europejskiej w ramach przedostatniego rozszerzenia, wykorzystując jako podstawę przepisy obowiązujące dla piętnastu dawnych państw członkowskich.

125 Przepisy te są szczególnie istotne w niniejszej sprawie, ponieważ według sądu krajowego nazwa „Bud” miała już w tamtym czasie charakter oznaczenia geograficznego w Republice Czeskiej.

126 Rozporządzenie nr 918/2004 przewidywało, że krajowa ochrona istniejących w dziesięciu nowych państwach członkowskich w dniu 30 kwietnia 2004 r. nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w rozumieniu rozporządzenia nr 2081/92 mogła zostać utrzymana pod warunkiem przedłożenia Komisji wniosku o ich rejestrację w terminie sześciu miesięcy od tej daty. Jednakże z uwagi na to, że uproszczona procedura już wtedy nie istniała, wspomniane rozporządzenie przewidywało, że w przypadku przedstawienia wniosku o rejestrację we wspomnianym terminie sześciu miesięcy ta ochrona krajowa mogła zostać utrzymana do chwili wydania decyzji przez Komisję.

127 Wspomniane rozporządzenie potwierdza w konsekwencji w odniesieniu do nowych dziesięciu państw członkowskich to, co obowiązywało już wcześniej dla piętnastu dawnych państw członkowskich, a mianowicie, że krajowa ochrona istniejących kwalifikowanych oznaczeń geograficznych jest dozwolona tylko wtedy, gdy spełnia warunki ustanowione w specjalnie przewidzianych dla takich oznaczeń przepisach przejściowych. Jednym z tych warunków jest zatem przedstawienie wniosku o rejestrację w terminie sześciu miesięcy, czego władze czeskie nie uczyniły w odniesieniu do nazwy „Bud” stanowiącej przedmiot postępowania przed sądem krajowym.

128 Trudno byłoby zrozumieć te szczególne systemy, a zwłaszcza udzielone państwom członkowskim pod pewnymi warunkami wyraźne zezwolenie na utrzymanie na zasadach przejściowych krajowej ochrony istniejących kwalifikowanych oznaczeń geograficznych, gdyby wspólnotowy system ochrony takich oznaczeń nie miał charakteru wyczerpującego, gdyż wiązałoby się to z zachowaniem przez państwa członkowskie przynajmniej nieograniczonej możliwości utrzymania takich praw krajowych.

129 W świetle powyższego na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że wspólnotowy system ochrony przewidziany przez rozporządzenie nr 510/2006 ma charakter wyczerpujący w tym znaczeniu, że rozporządzenie to stoi na przeszkodzie stosowaniu systemu ochrony ustanowionego na mocy umów międzynarodowych łączących dwa państwa członkowskie, takich jak rozpatrywane umowy dwustronne, który przyznaje danej nazwie, stanowiącej zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego nazwę

pochodzenia, ochronę w drugim z tych państw członkowskich, w którym faktycznie się o nią występuje, mimo że ta nazwa pochodzenia nie była przedmiotem wniosku o rejestrację na podstawie wspomnianego rozporządzenia.

130 W związku z treścią odpowiedzi na pytanie drugie pytanie trzecie nie wymaga rozpatrzenia.

W przedmiocie kosztów

131 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) Z pkt 101 wyroku z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 Budějovický Budvar wynika, że:

— **w celu ustalenia, czy nazwa taka jak stanowiąca przedmiot postępowania przed sądem krajowym może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego, którego ochrona ustanowiona na mocy rozpatrywanych w postępowaniu przed sądem krajowym umów dwustronnych może być uzasadniana względami określonymi w art. 30 WE, sąd krajowy winien zweryfikować, czy zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w Republice Czeskiej nazwa ta, nawet jeśli nie odpowiada jako taka nazwie geograficznej, przynajmniej nadaje**

się do informowania konsumenta, że oznaczony za jej pomocą produkt pochodzi z regionu lub miejsca na obszarze tego państwa członkowskiego;

— **sąd krajowy musi ponadto zweryfikować, również na podstawie sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej, czy — jak to zostało wskazane w pkt 99 wspomnianego wyroku — w chwili wejścia w życie rozpatrywanych w postępowaniu przed tym sądem umów dwustronnych nazwa stanowiąca przedmiot tego postępowania nie miała charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim lub nie nabyła takiego charakteru po wejściu w życie tych umów, ponieważ Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stwierdził już wcześniej, w pkt 99 i 100 tego wyroku, że cel przyświecający systemowi ochrony ustanowionemu przez te umowy mieści się w granicach ochrony własności przemysłowej i handlowej w rozumieniu art. 30 WE;**

— **wobec braku właściwych uregulowań wspólnotowych to do sądu krajowego należy podjęcie na podstawie prawa krajowego decyzji, czy należy zarządzić przeprowadzenie badania opinii publicznej służącego ustaleniu sytuacji faktycznej i poglądów panujących w Republice Czeskiej w celu weryfikacji, czy stanowiąca przedmiot postępowania przed tym sądem nazwa „Bud" może zostać uznana za proste i pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego oraz czy nie nabyła ona charakteru rodzajowego w tym państwie członkowskim. Prawo krajowe winno również służyć za podstawę ustalenia przez sąd krajowy, jeżeli uzna on zarządzenie przeprowadzenia badania opinii publicznej za konieczne, odsetka konsumentów uważanego za wystarczający do celów uznania omawianej nazwy za takie oznaczenie; oraz**

— **artykuł 30 WE nie uzależnia możliwości uzasadnienia ochrony przyznanej danej nazwie względami przewidzianymi w tym postanowieniu od spełnienia konkretnych wymogów dotyczących jakości i okresu jej używania w państwie członkowskim pochodzenia. Rozstrzygnięcie kwestii, czy takie wymogi winny znaleźć zastosowanie w postępowaniu przed sądem krajowym, pozostaje w gestii tego sądu, który na to pytanie winien odpowiedzieć, biorąc pod uwagę właściwe prawo krajowe, a zwłaszcza system ochrony przewidziany przez rozpatrywane w postępowaniu przed tym sądem umowy dwustronne.**

2) **Wspólnotowy system ochrony przewidziany przez rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ma charakter wyczerpujący w tym znaczeniu, że rozporządzenie to stoi na przeszkodzie stosowaniu systemu ochrony ustanowionego na mocy umów międzynarodowych łączących dwa państwa członkowskie, takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym umowy dwustronne, który przyznaje danej nazwie, stanowiącej zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego nazwę pochodzenia, ochronę w drugim z tych państw członkowskich, w którym faktycznie się o nią występuje, mimo że ta nazwa pochodzenia nie była przedmiotem wniosku o rejestrację na podstawie wspomnianego rozporządzenia.**

Podpisy